

[Sigsgaard.]

boligpolitik, man fører i dag — det har ikke været nævnt her i dag — også fører til, at de boligmiljøer, den boligkvalitet, som man taler så højt om også fra regeringens side, forringes. Man kan allerede begynde at spore det i statistikkerne. Det kommer yderligere klart frem, hvis man taler med det almenyttige byggeris folk, at de i dag er pisket til at sætte standarden og størrelsen ned på boligerne. Det er virkningen af boligpolitikken.

Nu er vi selvfølgelig ikke imod en billig-gørelse af nybyggeriet. Men nybyggeriets vanvittige pris skyldes ikke mindst, som jeg allerede har nævnt det over for hr. Poul Schlüter, højrentepolitikken, og den vil man ikke lave om på, så vidt jeg har forstået. Det virvar af låne- og støtteordninger, som de gamle partiets økonomiske politik gør nødvendigt, kan de selv få lov til at gennemføre; vi er imod den politik, der gør det nødvendigt.

Hr. Poul Schlüter sagde nogle bemærkelsesværdige ord heroppefra for lidt siden, han var næsten helt opstemt. Nu har vi hørt en serie valgtaler, og hr. Poul Schlüters var også nærmest en valgtale, så det var måske en kunstig opstemthed. Han sagde, at nu var vi nærmere mætning på boligmarkedet end nogen sinde før, for nu var efterspørgslen dalende. Ja, det tror jeg! I dag, da en familiebolig her i hovedstadsområdet koster 25.000 kr. om året, er det begrænset, hvor mange der kan efterspørge den slags boliger. Når man så har loft over boligsikringsordningen osv., bliver det selv med diverse støtteordninger en for de fleste menneskers fuldstændig og totalt uoverkommelig husleje, der for mange menneskers vedkommende svarer til deres fulde årsløn. På den måde kan man selvfølgelig sagtens klare boligproblemet. I hvert fald kan man godt opnå, at efterspørgslen daler.

Hr. Poul Schlüter sagde også: vi haler ind på bolignøden nu. Den melodi har vi hørt spillet ganske særlig op til valgene nu igennem en menneskealder, tror jeg. Men det er det rene sludder, hvis man må bruge et sådant udtryk her fra talerstolen, for boligerne forældes i dag hurtigere, end man sanerer. Jeg ved ikke, hvor mange boliger der falder for aldersgrænsen, hvis vi f. eks. sætter den ved 70 år, hver gang der saneres

100 boliger; men det er i hvert fald væsentligt over 100. Det vil altså sige, at den boligmasse, der burde saneres, vokser og vokser — og så skal vi sidde her og høre folk sige, at vi haler ind på bolignøden!

Byggeforskningsinstituttet har peget på, at boligbyggeriet må sættes en del op, hvis behovet skal imødekommes. I stedet for har regeringen sat byggeriet ned. I den situation påstår hr. Poul Schlüter, at man har gjort lige det modsatte. Man har sat det ned, og hvor de sagkyndige siger, at det må op under hensyn til behovet, siger han, at nu er bolig mangelen ved at være overstået. Jeg tror, man må finde på noget bedre fra VKRs side. Jeg tror ikke, man kan få folk til at tro på den dér snak, for bolignøden er jo noget, man mærker hver dag.

Ud fra den recept, som hr. Poul Schlüter gav, må man jo give det råd, at regeringen bare skal fortsætte. Når den har fået huslejen op på en 30.000-40.000 kr., er bolignøden simpelt hen helt afskaffet efter hr. Poul Schlüters recept, for så er efterspørgslen nemlig væk. Det, hr. Poul Schlüter på god kapitalistisk manér måler behovene på, er jo: hvordan er efterspørgslen?

Jeg tror, vi allerede i dag kan beregne, hvornår huslejen vil nå op på en 30.000-40.000 kr. Jeg kan ikke beregne det, men der er nok nogle, der kan, for den har jo fulgt en fuldstændig fast kurs igennem mange år, og det er i øvrigt ikke begyndt med den nuværende regering.

Om socialdemokratiets forslag kan jeg henvisse til, hvad jeg sagde ved første behandling.

Over for hr. Arne Larsens hyldesttale til socialdemokraterne — og jeg kan på én måde godt forstå hyldesten, for hr. Arne Larsen og jeg og mange andre har jo oplevet andre toner fra den side — vil jeg nu alligevel gyde lidt olie på vandene og sige, at man heller ikke med det socialdemokratiske forslag løser de fundamentale problemer på boligområdet. Det meste af det er også lapperier, selv om der er reelle fremskridt imellem.

Hvad hjælper f. eks. flere almenyttige boliger selv med en bedre rentesikringsordning, hvis man fortsætter med den nuværende højrentepolitik for at fodre F. L. Smidth og andre utilfredse kapitalejere?